

Arrest

nr. 251 151 van 17 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2020.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat WIES, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond

wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissing betreffende verzoekster wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker. Deze beslissingen worden dan ook gezamenlijk besproken.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Albanië als een veilig land van herkomst aangeduid.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.1. Verzoekers stellen in gevaar te zijn omwille van problemen die verzoeker heeft met R., die verzoeker ervan verdenkt een spion te zijn die informatie over zijn cannabisplantages heeft doorspeeld aan de Albanese autoriteiten.

De commissaris-generaal stelt dat het voorgehouden conflict met R. niet aannemelijk is. Zo (i) heeft verzoeker tijdens het invullen van de vragenlijst bij DVZ niets gezegd omtrent de oorsprong van het probleem met R., namelijk dat R. de overheidsoperatie waardoor zijn plantage is opgerold, als excuus heeft gebruikt om de bar van verzoeker afhandig te maken, (ii) is het vreemd dat verzoeker hier niets van heeft gezegd, de verklaringen werden aan verzoeker voorgelezen in het Albanees en verzoeker stelde zelf akkoord te zijn met zijn verklaringen en had geen nood om correcties aan te brengen, en (iii) volstaat het niet dat verzoeker dit daarna, tijdens zijn onderhoud op het CGVS, wijt aan tijdsgebrek, nu

hij tijdens zijn interview op DVZ bijvoorbeeld wel de tijd nam om te vertellen over een neef van R. die door verzoekers toedoen in de gevangenis is beland, terwijl verzoeker dit slechts zeer kort aanhaalde op het CGVS.

Verder wordt vastgesteld dat verzoekster geen enkele notie heeft van het ontstaan van het conflict met R.. Zo (i) gaf ze tijdens het interview op DVZ aan niet veel details te kennen van wat er was gebeurd en tijdens het onderhoud op het CGVS dat ze enkel wist dat R. de bar van verzoeker wou overnemen en wist ze niet of cannabisplantages hier iets mee hadden te maken, (ii) stelt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat zijn echtgenote op de hoogte was van zijn problemen, tot in de details, (iii) stelde verzoeker, na confrontatie met het gebrek aan kennis van verzoekster, plots dat hij de waarheid niet tegen zijn vrouw had gezegd omwille van haar ziekte, (iv) zijn dergelijke tegenstrijdige verklaringen niet ernstig, en (v) weet verzoekster niet wie de handlangers van R. zijn of waarvan hij afkomstig is en kan redelijkerwijs worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zich zo volledig mogelijk informeert over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vluchtrelaas, in casu, de ingeroepen vrees.

De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de bedreigingen die R. aan verzoekster heeft geuit. Zo (i) stelde verzoekster tijdens het onderhoud op het CGVS dat R. zei dat ze haar man moest zeggen goed na te denken omdat hij zich niet gedroeg, terwijl verzoeker stelt dat R. zou hebben gezegd dat hij de bar zou moeten afgeven of anders zou worden vermoord, (ii) is het zeer bevreemdend dat verzoekster tijdens het interview op DVZ met geen woord repte over deze bedreiging, terwijl er haar op werd gewezen dat zij alle redenen moest geven waarom zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen zou riskeren, zeker omdat dit haar enige rechtstreekse aanvaring met R. was.

De commissaris-generaal stelt nog vast dat de reactie van verzoeker, en diens gedrag, na de bedreigingen en problemen met R. zo onwaarschijnlijk zijn dat er opnieuw vraagtekens kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van het conflict. Zo (i) zou R. iemand zijn met veel macht in de regio met veel banden bij de autoriteiten die er om bekend staat politie om te kopen en zou verzoeker nergens in Albanië veilig zijn, (ii) is het zeer merkwaardig dat verzoeker nauwelijks stappen heeft ondernomen om de veiligheid van hem en zijn familie te garanderen of hulp te zoeken, terwijl hij door dergelijk gevaarlijk persoon zou zijn bedreigd, die zou hebben gezegd dat er een kogel voor hem was, die verzoekers familie heeft bedreigd, die verzoeker een pistool liet zien en door wiens handlangers hij bewusteloos werd geslagen, (iii) wijzigde hij zijn gsm-nummer niet waarop hij meer dan twintig keer met de dood zou zijn bedreigd, (iv) bleef hij gewoon thuis wonen omdat het daar veilig is en ze toch niet durven inbreken, wat niet overeenstemt met het door verzoeker geschetste profiel van R., (v) stelt verzoeker de ene keer dat het geen zin had om een tegenvoorstel te doen of onderhandelingen op te starten en de andere keer dat hij hoopte dat de zaken zouden kalmeren of dat R. zich bij de situatie zou neerleggen, (vi) deed hij geen beroep op een advocaat of de ombudsman, deze laatste zou te ver zijn, maar richtte hij zich tweemaal tot een agent van wie verzoeker wist dat deze een goede vriend van R. was, en (vii) zegt verzoeker de ene keer dat hij geen vrienden heeft die hem kunnen helpen en verwijst hij de andere keer naar een vriend, O. die familie heeft bij de autoriteiten, zijn broer G., die jurist is, omdat hij hem niet wou lastigvallen, of A., die een politieagent is uit een naburige regio.

De geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat hun zoon nog steeds in Tirana woont en studeert. Dit is niet ernstig gezien het door verzoeker geschetste profiel van R.. De verklaring dat hun zoon zijn opleiding nog wil afronden en niemand hem weet wonen, is dan ook ongeloofwaardig, gelet op de bedreigingen van R. die heeft gesteld het hele gezin van verzoeker te willen vermoorden. Het is ook merkwaardig dat verzoekers broer G. nog in Tirana woont en werkt.

Tot slot verwijst de commissaris-generaal nog naar de medische situatie van verzoekers' dochter P.. Er wordt gesteld dat haar medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hier wordt aan toegevoegd dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend.

3.2. Verzoekers stellen zeer spontane en gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd, en dat hun relaas overeenstemt met de algemene informatie. Zij stellen oprecht en geloofwaardig te zijn. Zij herhalen dat hun problemen met R. geloofwaardig zijn. Betreffende de beperkte kennis van verzoekster omtrent de bedreigingen stellen verzoekers dat zij op de hoogte is van alle belangrijke elementen en dat

het normaal is dat ze niet alle details kent, en dat zij werd bedreigd door R.. Mede door haar ziekte wist zij niet alle details, en volstaan haar verklaringen. Betreffende het verblijf van hun zoon stellen verzoekers dat hij moest onderduiken gelet op de invloed van R. in Albanië. Verzoekers stellen bij DVZ niet de mogelijkheid te hebben gekregen om alle details uiteen te zetten. Zij stellen dat hun vragenlijst niet werd voorgelezen, dat zij werden verplicht om de vragenlijst te ondertekenen, dat het gehoor plaatsvond in slechte omstandigheden en dat zij nog geen contact hadden gehad met hun advocaat en het belang van de vragenlijst niet konden inschatten. Zij verwijzen hierbij naar het arrest Salduz en stellen dat artikel 6 van het EVRM is geschonden omdat verzoekers geen bijstand hadden van een advocaat bij het invullen van de vragenlijst op DVZ. Zij stellen dat hun verklaringen zonder advocaat niet kunnen worden gebruikt tijdens de asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in de eerste plaats beperken tot het louter herhalen of bevestigen van hun afgelegde verklaringen. Het loutere herhalen of het niet akkoord gaan met de verwerende partij, volstaat uiteraard niet. In de bestreden beslissingen wordt onder meer vastgesteld dat het conflict met R. niet geloofwaardig is, dat verzoekers' verklaringen meerdere tegenstrijdigheden bevatten, dat zowel verzoeker als verzoekster belangrijke elementen pas voor de eerste keer hebben opgeworpen bij het CGVS, dat de reactie en gedragingen van verzoeker na de bedreigingen de ongeloofwaardigheid versterken en dat verzoekers' zoon ondanks het beweerde gevaar nog verblijft en studeert in Tirana, waar ook verzoekers broer blijkens hun verklaringen nog woont en werkt.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster op de hoogte is van alle belangrijke elementen en dat haar wegens haar ziekte niet alles werd gezegd, doet dit betoog geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoekster tijdens het interview op DVZ niets vermeldde omtrent de bedreigingen, en de vaststelling dat haar man, in casu verzoeker, de ene keer stelde dat zijn vrouw alle details wist en de volgende keer plots aangaf dat hij haar toch niet de (volledige) waarheid heeft verteld. Van de ziekte van verzoekster wordt overigens geen (medisch) bewijs voorgelegd. Uit niets blijkt en verzoekers maken niet aannemelijk dat zo verzoekster ziek is, dit een invloed heeft op haar cognitief vermogen en haar zou verhinderen om haar asielverklaringen uitgebreid en nauwgezet uiteen te zetten, noch wordt toegelicht waarom verzoeker haar desgevallend al dan niet alles tot in detail heeft verteld. Verzoeker was hierover hoe dan ook tegenstrijdig. De betreffende in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen worden niet in een ander daglicht geplaatst. Ook betreffende hun zoon herhalen verzoekers louter hun betoog, doch zij gaan niet in op de motieven hieromtrent, namelijk dat het niet opgaat dat verzoekers stellen dat hun zoon veilig is terwijl R. een dergelijk grote invloed heeft dat hij overal in Albanië iemand kan vinden en heeft gezworen verzoekers' familie uit te moorden. De andere concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals aangaande de houding van verzoeker en voorts omtrent o.a., niet onbelangrijk, de ongeloofwaardigheid van het conflict met R., worden niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegd.

Betreffende de commentaar van verzoekers omtrent het interview bij DVZ blijkt uit de vragenlijst dat verzoeker heeft bevestigd dat alle verklaringen juist zijn, en dat hem werd gemeld dat valse verklaringen tot een verwerping van de aanvraag kunnen leiden en dat elke wijziging dient te worden gemeld. Verzoeker heeft gesteld niets te willen toevoegen. Het verslag werd aan verzoekers voorgelezen in het Albanees. De vragenlijst werd door hen ondertekend. Verzoekers beperken zich tot loutere beweringen waar zij stellen dat de vragenlijst niet werd voorgelezen, dat zij werden verplicht om de vragenlijst te ondertekenen en dat het gehoor plaatsvond in slechte omstandigheden. Zij tonen dit echter niet aan met enig begin van bewijs. Bovendien lieten verzoekers na, zo zij opmerkingen hadden omtrent hun interview bij de DVZ, dit bij aanvang van hun gehoor op het CGVS te melden. Verzoekers gaven toen daarentegen aan, toen hen hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat het verhoor op de DVZ goed was verlopen.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz *mutatis mutandis* geldt in hun zaak vermits verzoekers geen "verdachten" zijn bij het onderzoek naar hun asielaanvraag en zij ook niet werden "ondervraagd" door de "politie" doch enkel werden gehoord door de asielinstanties teneinde hun asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze verdragsbepaling

volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Verzoekers stellen ten slotte dat uit verschillende bronnen blijkt dat zowel de politie als de rechtbanken in Albanië niet effectief zijn en corrupt, en dat de Albanese overheden aldus geen afdoende bescherming bieden. Ook al zijn er reeds maatregelen genomen om de problemen aan te pakken, zijn er geen aanwijzingen dat deze maatregelen zullen worden gevolgd en dat er nog veel moet gebeuren. Zij verwijzen verder naar enkele arresten van de Raad die zouden stellen dat er tekortkomingen bestaan omtrent de bescherming van de Albanese autoriteiten. Concreet stellen verzoekers dat verzoeker expliciet heeft verklaard dat hij nooit hulp van de politie heeft gekregen, ondanks zijn herhaalde pogingen. Zij stellen dat er in de bestreden beslissingen geen onderzoek werd gedaan omtrent de toegang tot bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoeker stelt herhaaldelijk klacht te hebben ingediend bij agenten I. Z. en K. D. en hulp te hebben gevraagd bij de burgemeester en bij een vriend die politieagent is genaamd A. S.. De grote invloed van R. wordt nogmaals benadrukt.

De Raad wijst erop dat, vermits er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden problemen met R., een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2020, stellen verzoekende partijen te verwijzen naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 9 maart 2021 slechts verwijzen naar hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 22 december 2020 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in

de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS